

Abstrakt

Tato diplomová práce se věnuje otázce volného pohybu pacientů v rámci Evropské unie. Je zaměřená zejména na vývoj úpravy přeshraničního poskytování zdravotní péče.

Jejím hlavním cílem je analyzovat a kriticky zhodnotit jednotlivé právní úpravy této problematiky. Pomocí komparace jednotlivých úprav ať už jsou to nařízení, směrnice, nebo judikatura, si klade za cíl objasnit základní principy, kterými se pacient postupující ošetření v jiném členském státě řídí.

Diplomová práce se skládá z pěti celků. První kapitola je úvodem do kontextu obecné zdravotní politiky a její úpravy v primárním právu. Druhá kapitola posuzuje postavení pacienta v rámci Evropské unie, vnímané jako společenství s volným trhem. Kapitola je obsahově nejrozsáhlejší. Tento prostor je jí věnován s důrazem na významný vliv, který v této oblasti přinesla judikatura Soudního dvora EU. Ta poukázala na potřebu přidržit se při řešení této problematiky primárního práva, které zakazuje členským státům klást překážky, které by mohly omezit volný pohyb pacientů. Zdravotní péče byla klasifikována jako poskytování služby a pacient byl uznán spotřebitelem *sui generis*. Upřesňuje a zejména vysvětluje jednotlivé postupy Soudního dvora, který svojí liberální neoblomností zasáhl do již existující právní úpravy. Nařízení musely projít novelizací kvůli rozsudkům Soudního dvora EU, který pacientům garantuje mnohem širší práva než nařízení. Třetí kapitola mapuje legislativní vývoj úpravy oblasti přeshraniční péče. Kritickým pohledem porovnává změny a zapracování judikatury do nové právní úpravy. Čtvrtá kapitola se podrobněji věnuje jednotlivým druhům ošetření, která může pacient podstoupit. Upozorňuje na mezery v právní úpravě a hodnotí spory, které vznikají mezi nařízením a judikaturou. Nabádá k řešení největších problémů zejména v oblasti předběžného povolení a proplácení nákladů léčení. Vyjasňuje principy, kterými se v daných situacích mohou pacienti řídit, aby ochránili své právo přístupu k přeshraniční péči. Poslední kapitola seznamuje s nejnovější úpravou, kterou je směrnice 2011/24. Opět kriticky pozoruje, do jaké míry se nová úprava shoduje s rozhodnutím Soudního dvora EU. Jasně seznamuje s novými pravidly a zjednodušuje celkovou úpravu.

Je nutné poznamenat, že cesta k poslední směrnici byla náročná, ale poskytla jak pacientům, tak členským státům základní principy, které musí respektovat obě strany. Předložená diplomová práce zhodnocuje jednotlivé právní úpravy a poukazuje na nejasnosti, které mohou být častým problémem při chápání judikatury. Poprvé má volný pohyb pacientů relativně komplexní úpravu, která pokrývá většinu oblastí sporu. Lze tedy předpokládat, že

poté, co se hlavním zdrojem úpravy stala směrnice 2011/24, bude jejím prostřednictvím regulována většina případů přeshraniční péče.